

Све је могуће Богу и човеку који Њему посвећује свој живот

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 7. јула 2026. године у храму Рођења Светог Јована Крститеља на Петловом брду

Браћо и сестре, радујемо се данашњем дану и благослову Божјем који се излио на нас, благослову који нас је сабрао у овом храму посвећеном највећем од жене рођеном, посвећеном Светом Јовану Крститељу.

Благодат Божја нас је сабрала да служимо свету Литургију која је присуство Царства Божјег у историји и на којој се ми причешћујемо Телом и Крвљу Христовом и тиме потврђујемо да смо део Христове Цркве, да смо једно са Њим, али истовремено и да смо међусобно једно тело које повезује сам Господ, сам Господ Христос који је глава Цркве. Зато се, браћо и сестре, данас радујемо и радост духовна је толико велика да не може ни са чим из овог света да се упоређи. То да можемо да видимо лице Божје, да смо једно са Њим, да се у љубави међусобно сусрећемо и да гледамо у радости лица једних других јесте највећи дар који Бог може да упути и који може да обрадује људски род.

И нема већег чуда од тога да човек може бити једно са Богом, али да ми, од

којих је свако другачији, можемо бити једно међу собом. Нема већег чуда и оно што нама људима није могуће, Богу јесте, да од различитог чини једно, а да притом различитост остаје, да притом свако јесте оно што јесте и да свако своје дарове које је добио од Бога у љубави може Њему да посвети, да узнесе и да дарује свом ближњем. Заиста нема већег чуда од тога.

Али све је, браћо и сестре, у животу нашем чудо. Око нас је све чудо. Све што видимо и што не видимо, што осећамо, што можемо додирнути, али и што не можемо руком опипати а знамо да јесте – све је то чудо. Чудо је зато што, иако знамо да јесте, својом логиком не можемо до краја објаснити и својим умом не можемо до краја схватити. Чудо је зато што превазилази капацитете нашег разума, али чудо је и зато што вером и љубављу у односу на Бога ми видимо да, иако не можемо да објаснимо, оно јесте и постоји и у потпуности нам постаје срцем јасно.

И данас смо, браћо и сестре, суочени са чудом. Са чудом рођења Светог Јована Крститеља. У Новом Завету, у Светом Писму помињу се рођења Господа Исуса Христа, Пресвете Богородице и ево, Светог Јована Крститеља. И само та рођења у Цркви Христовој литургијски славимо, јер и једно, и друго, и треће рођење тичу се нашег спасења, а то значи тичу се нашег постојања. Сам Господ чудесно се родио и дошао у овај свет, Пресвета Богородица исто тако, а ево и Свети Јован Крститељ. Његови родитељи су били веома стари и нису могли добити дете, а желели су. Међутим, као што се Пресветој Богородици јавио архангел Гаврило и рекао јој да се не боји, јер оно што ће зачети јесте од Духа Светог, исти тај Свети архангел Гаврило је најавио и старцу Захарији, првосвештенику и пророку, да ће његова жена Јелисавета родити дете.

И наравно да се у њему појавила сумња. Јер како може бити оно што је супротно природи? Како се може десити оно што нема никакве логике? Али где Бог хоће, Дух Свети побеђује природу и, ево, хтео је у случају Захаријином и Јелисаветином да се поредак природе наруши. Иако није у складу са природом, у тренутку када није могуће, Бог је хтео да покаже да је Њему све могуће и да је човеку који је уз Бога, који верује у Њега, који Му посвећује свој живот, све могуће. Могуће је зато било да Јелисавета зачне оног који ће најавити спасење роду људском, оног који ће припремити пут и дело Христово, оног који ће сав посветити себе Богу и нама, најпре својим речима, показати: „Ја ћу да се умањујем и ја треба да се умањујем, а Он, тј. Господ, да се увећава“.

Показаће својим животом да те његове речи нису лажне, да је смирење – оно

што је и сам Господ рекао и потврдио – једини исправан и нормалан пут, да онда када се у нама умањује наше ја, када се умањује наш его, само тада се у нама увећава, у нама расте, у нас се усељава Господ Исус Христос. А када се рађа у нама Господ, када се Он увећава, када Он постаје средиште нашег живота, све онда постаје радост, све нам је лако, све има смисао и све у своје време долази на своје место. У сваком другом случају, ако се наше ја не умањује и ако се име Христово, сам Христос, не увећава у нама, онда све постаје изопачено, све постаје искривљено. Увек ћемо бити, браћо и сестре, закинути. Увек ћемо бити лишени истинске радости, мира, смисла и лепоте. Увек ћемо бити закинути за оно што треба да буде темељ нашег постојања, а то је љубав. Бићемо са недовољно наде. Зато, подсећа Свети Јован Крститељ, наше ја у нама треба да се умањује, наш егоизам, наше самољубље, наш егоцентризам треба да се умањује да би Господ добио простора у нама, а уз Њега и са Њим и сваки наш ближњи, сваки човек и све оно што служи нашем спасењу.

И још је Свети Јован Крститељ рекао: „Покајте се, јер се приближи Царство Божје“, јер долази Царство Божје, опомињући да ако нема покајања, онда нам Царство Божје остаје страно и ми постајемо странци у том Царству Божјем. А покајање, браћо и сестре, није само у неком тренутку осуђивање себе због промашаја, због греха и због падова. Да, наши животи су испуњени грехом и страстима. Грех и страсти нас удаљују од Бога, али нас удаљују и од ближњег. Међутим, удаљују нас и од оног што ми треба да будемо, од онаких какве нас је Бог замислио. Дакле, једном речју, грех чини да је све погрешно у нашем животу, а што је најгоре, погрешно је и наше место. Наше место је тада изван присуства Божјег, изван Царства Његовог.

Зато покајање није само самоосуђивање. Покајање је спознаја и свест да смо грешни и слаби, али у смирењу и труду кроз молитву, кроз веру, кроз милосрђе, кроз испуњавање или покушај да испуњавамо сваку заповест Божју, кроз труд да се вратимо Богу, труд да се отргнемо из канџи мржње, из канџи осуђивања, из канџи зависти, из канџи гордости, самољубља и егоизма, кроз труд да поставимо смирење као темељ свог живота, да у сваком тренутку видимо где смо погрешили, где смо одступили од заповести Божје, жеља да будемо бољи, да будемо бољи Богу, јер онда када смо бољи Богу, онда смо бољи свима и сваком, свугде и на сваком месту. Онда смо бољи и свом спасењу, онда смо бољи себи.

Зато, браћо и сестре, данас радујући се што славио Светог Јована Крститеља и радујући се што смо заједно, нека би нам Господ дао да речи

његове да ја, да ти, будемо мањи, да се умањујемо у својој гордости, у свом егоизму, у свом греху и да отворимо своја срца, да се рађајући се у нама разраста и увећава Господ како бисмо онда заиста ишли путем покајања, а то значи не путем очајања и малодушности, него путем смирења и радости да бисмо онда радујући се једни другима радовали се Господу нашем, Оцу и Сину и Светом Духу, коме нека је слава и част сада и увек и у векове векова. Амин.

spc.rs